
Zmizení Nefertiti

EMERSON ODCHÁZÍ a vrací se, kdy ho napadne, přitom málokdy kouká kolem. Předpokládá, že mu každý uhne z cesty, a nevědomky smete každou překážku. Když prudce otevřel dveře do obývacího pokoje, škobrtl o nějaký předmět. Tentokrát se naštěstí podíval na práh, a mně se naskytl pohled, jak se komicky drobnými krůčky snaží té věci vyhnout. Ve své odborné intuici hned vytušil, že jde o něco vzácného.

„Odkud se to tady, sakra, vzalo?“ nesl mi předmět ukázat.

Šlo o malovanou, detailně vyřezávanou, asi deseticentimetrovou hlavu, odlomenou těsně pod rameny od trupu sošky v podobě mumie, které Egypťané ukládali do hrobky se zesnulým, aby mu usnadňovaly posmrtný život a vykonávaly potřebné služby. Hlava představovala faraona s přimhouřenýma očima, výraznými lícními kostmi, plnými rty a protáhlou bradou; hlavu měl ozdobenou královskou modrou válečnou pokrývkou hlavy a na čele symbol kobry. Předmět jsem snadno identifikovala, protože tento umělecký styl se pěstoval v jediném období starověkého Egypta, a to v době vlády Achnatona, zvaného pohanský faraon. Zavrhl totiž veškeré egyptské božstvo ve prospěch nového boha Atona, opustil Théby a usadil se v novém hlavním městě, v současnosti nazývaném Tell el-Amarna.

„Amarna,“ řekla jsem.

„Taky si myslím,“ mnul si Emerson bradu, což míval ve zvyku, když se hluboce zamyslel nebo byl v rozpacích. „Kdo ji sem přinesl a proč? Tuhle pozoruhodnou hlavičku někdo oddělil od trupu bez vědomí nebo povolení archeologů. Veškeré nálezy musí být uchovány do konce sezony. Pracovník kanceláře pro dohled na průzkumem si je prohlédne a rozhodne, který –“

„To je mi jasné,“ přerušila jsem manžela netrpělivě. V poslední době si totiž osvojil zvyk začít místo jednoduché odpovědi s obsáhlou přenáškou, podobně jako náš syn Ramses. Oba to musím co nejdřív odnaučit.

„Vraťme se ke tvé původní otázce,“ pokračovala jsem, „proč sem někdo tu hlavu přinesl.“

„Napadl mě jeden důvod,“ pronesl Emerson nejistě, což se k němu vůbec nehodilo.

„Výborně, drahý,“ pokusila jsem se mu dodat odvahy.

„Ta rozbitá soška je zakódované poselství: Amarna – škody, rabování, ničení.“

„Dokonale výstižné!“ zvolala jsem. „Jsi geniální, Emersone. Berme to jako volání o pomoc... o okamžitou pomoc. Hned posílám Selimovi telegram, že jsme na cestě, ať parník přijede co nejdříve. Jestli mi pomůžeš balit –“

„K čertu!“ zahřměl Emerson. „Zase jednou – jako obvykle – odbočujeme ve chvíli, kdy s tebou chci rozumně promluvit.“

„Nepovídej, Emersone!“ prohodila jsem ironicky.

Než jsem stačila pokračovat, předešel mě. „Využijme výhody dočasného klidu ke shrnutí – a od začátku. Jak je možné, že se ve tvé koupelně ocitl mrtvý muž? A buď stručná, prosím.“

„Však není o čem mluvit, Emersone. Užívala jsem si koupel, když dovnitř vklopýtal umírající chlap a padl na zem. K útoku muselo dojít bezprostředně před vstupem, protože v takovém stavu by daleko nedošel.“

Emerson si zapálil dýmku. „Netvrdila jsi kdysi zrovna ty, že pokud je osoba zraněna ostrým nožem s úzkou čepelí, často trvá i pár minut, než si to uvědomí? Ve chvíli, kdy ten muž zkolaboval, nemusel se vrah pohybovat nablízku.“

„Máš pravdu,“ přiznala jsem. „A spáchal čin tak rychle, že ani náhodný svědek nic nepostřehl. Přátelské bouchnutí do zad, žoviální –“

„Stačí, Peabodyová,“ zarazil mě Emerson.

„Zeptejme se ochranky, jestli si nevšimla přátelského setkání dvou mužů.“

„Jakkoli obdivuju tvou fantazii, drahá, tvůj barvitý scénář může být pouze jedna z několika možností,“ konstatoval Emerson.

„Uveď další.“

„Postrkování, klopýtání, či pomocná ruka na rameni,“ reagoval Emerson pohotově. „Dav krvelačných turistů valících se chodbou a odstrkujících každého, kdo jim stál v cestě.“

„Nepřeháníš?“

„Nevím. Sama jsi viděla matrony se semknutými rty a výrazem, jako by jim hotel patřil.“

Považovala jsem za povinnost bránit ženské pohlaví. „I muži se tak chovali. A mnozí byli ve vojenských uniformách.“

„Dobrá, dobrá,“ připustil Emerson, „Nechme hašteření a vraťme se k jádru věci.“

„Mrtvý muž na podlaze v mé koupelně,“ napověděla jsem mu.

„Přesně tak. Nějaký čas potrvá, než ho identifikují. Je třeba tady sedět a marnit čas?“

„Není, Emersone, pan Russell mě už vyslechl.“

„Russell tady byl?“

„Ano. Považuju za velmi zdvořilé, že se dostavil osobně. Litoval, že jste se nesetkali.“

„Eh,“ mávl Emerson rukou, „kašlu na zdvořilosti. Odmítám, aby nás ještě něco rozptylovalo při odborné práci.“

„Pak bychom možná měli zajít za panem Masperoem, když tak naléhal. Stejně potřebujeme povolení k průzkumu.“

„No vidíš,“ zamračil se Emerson. „Tak jdeme.“

„Jen co najdu slunečník.“

Následovala další diskuse, naštěstí krátká, protože Emerson věděl od první chvíle, že ho doprovodím, a jakékoli protesty jsou zbytečné. Přesvědčila jsem ho, aby si oblékl plášť a kravatu, já jsem zvolila nové šaty, co jsem si pořídila v Londýně – ze žlutého hedvábí, zdobené bělavou krajkou a jantarovými korálky. Odjakživa tvrdím, že když člověk jedná s lidmi jako Maspero, kteří sledují nejnovější módní trendy, má si dát na vzhledu co nejvíc záležet.

Během cesty taxikem se Emerson tradičně stihl několikrát rozčítit. Smetl úředníky, sekretáře a vtrhl do ředitelovy pracovny.

„Poslyšte, Maspero, vy mně nebudete nic nařizovat. Co, sakra, chcete, že to nemůže počkat?“

Masperova bradka již prokvétala a vlasů ubývalo, vřelý úsměv však zůstal. Za ta léta, co se s Emersonem znali, si na manželovu temperamentní povahu zvykl. Vstal od pracovního stolu a podal mu ruku.

„Drahý starý příteli, nikdy bych si nedovolil nařizovat něco vám nebo paní Emersonové. Žádám vás o pomoc v delikátní záležitosti, protože vám důvěřuju. Jestli přijmete nebo ne, záleží jen na vás.“

„Hmm...“ zabručel Emerson. Doprovodil mě k židli, posadil se vedle a upřeně se zadíval na Masperoa. „Tak o co jde? Co po nás chcete? Vyložte požadavek co nejstručněji.“

„Přivítal bych, kdybyste strávili zimní sezonu v Amarně.“

„Ve Workmen’s Village? Pěkně děkuju,“ odfrkl Emerson. „Vždyť se tam už kope. A pochybuju, že by mi Borchardt přepustil jakoukoli zajímavou část svého teritoria.“

Maspero se zamyslel. „Vím, přátelé, že jste spolehliví a můžu vám svěřit důvěrnou informaci. Pan Borchardt se musel vrátit do Německa urovnat rodinnou krizi a na jeho místo byl ustanoven pan Morgenstern. Zpočátku všechno klapalo, ale teď mi dělá stále větší starost svým neobvyklým chováním.“

„V jakém smyslu?“ zeptala jsem se.

„Už nějaký čas není na pracovišti a svým zástupcem jmenoval člověka s minimálními nebo dokonce žádnými zkušenostmi v oboru archeologie. Dělníci ho nerespektují. Proslýchá se, že pan Morgenstern pobývá v Káhiře.“ Maspero bezradně pokrčil rameny. „Nikdo netuší, co tam dělá, ale já osobně pochybuju, že je za jeho zmizením ženská. Milostný románek by ho nerozptýlil nadlouho. Je zapálený archeolog a dostal příležitost kopat ve významné lokalitě. Kromě toho se nešíří žádné drby, což dokazuje, že příčinou jeho zmizení není milenka.“

„Máme ho najít?“ zeptala jsem se. „Považovala bych za nevhodné zasahovat do jeho soukromí bez vašeho výslovného nařízení. Pan Morgenstern je komplikovaná osobnost; Emerson s ním nikdy nevycházel.“

„Nejde o nařízení, ale žádám vás o to... Naléhavě vás žádám,“ povzdechl si Maspero. „Tell el-Amarnu je třeba za každou cenu chránit.“

„Zvážíme to a dáme vám co nejdřív vědět, jaké kroky navrhujeme,“ řekla jsem.

„Má vaše žádost něco společného s mrtvým mužem, který přepadl paní Emersonovou dnes dopoledne v koupelně?“ otázal se Emerson.

„Prosím?“ vyhrkl Maspero. „Do koupelny paní Emersonové vešel mrtvý muž?“

„Když vešel, nebyl ještě docela mrtvý, to až pak,“ vysvětlil Emerson, čímž Masperoa ještě víc zmátl.

„Dovol, Emersone,“ zarazila jsem manžela a začala líčit situaci svým pověstným obšírným způsobem.

„*Mon Dieu!*“ zděsil se Maspero. „Je mi velice líto, madam, že jste zažila tak šokující událost.“

„Prosím vás, ona prahne po takových scénách,“ vyvedl Emerson ředitele z omylu.

Měla jsem s sebou hlavu dřevěné sošky, kterou nám někdo položil ke dveřím. „Tohle jsme dopoledne našli přede dveřmi našeho pokoje,“ podala jsem předmět Masperovi. „Domníváme se, že jde o symbolickou výzvu.“

„Výzvu?“

„Výzvu o pomoc,“ vysvětlila jsem.

„*O pomoc?*“ opakoval Maspero s pohledem upřeným na hlavu mumie.

„Pozorně poslouchejte, pane,“ pokračovala jsem, „ten předmět naznačuje dvě věci: zaprvé Amarnu, zadruhé ničení a poškození.“

Maspero nemohl odtrhnout pohled od sošky. „Achnaton,“ zamumlal. „Je nezaměnitelný. Odkud se tady vzal?“

„No právě,“ přikývla jsem. „Jestli nepochází ze sbírek, které znáte, pak se sem musel dostat rovnou z Amarny.“

„Ovšem nikoli z oblasti, kde kope Morgenstern,“ upozornil ředitele Emerson. „Ten hledá v městské lokalitě, kdežto tyhle sošky jsou pohřební objekty. V soukromých domech se nevyskytovaly.“

„Pak pochází z dosud neobjevené hrobky! A vás, přátelé, pověřuju úkolem tu hrobku objevit,“ prohlásil Maspero.

Emerson neumí skrývat emoce. „Namyšlený“ by byl sice silný výraz, ovšem jen trošku. V minulosti odmítl pracovat v několika nejatraktivnějších lokalitách v Egyptě z principu (nebo čistě z paličatosti). Prý ho dřív nebo později stejně požádají o expertízy a blahosklonně přijal Masperovu prosbu, abychom se vrátili do Amarny. To místo bylo naší srdeční záležitostí, protože jsme se tam poprvé setkali a po čase se stali oddanými přáteli ve smyslu, který důvtipnému čtenáři nemusím vysvětlovat. V Egyptě bylo pár míst, která by Emersona lákala víc, neochvějný smysl pro povinnost (nebo pouhá paličatost) mu však nedovolily vydat se cestou nejmenšího odporu.

„Nepříjemné,“ prohlásil rozhodně. „Potřebujeme dokončit průzkum v Zawajet el' Arjanu.“

„Bože, drahý příteli, co vám může tohle místo nabídnout ve srovnání s Amarnou?“

Ve skutečnosti mnoho, konkrétně královské hrobky Třetí dynastie. Předěšlou sezonu mě postihlo několik nepříjemností, proto jsme práce nedokončili.

„Jednu dobu jste přece v osadě Workmen's Village v Amarně kopali,“ vzpomněl si Maspero. „Proč se tam nevrátit a nedokončit práci... A přitom hledat novou hrobku.“

„Kromě závazku, jenž Emerson zmínil,“ řekla jsem, než mohl vyslovit opačný názor, „nemáme kompletní pracovní tým. Syn a jeho přítel David Todros jsou ještě v Palestině.“

„Co tam dělají?“

Upřímně řečeno, taky bych to ráda věděla. Nezdárný syn na mé dotazy odpovídal tak obecně, že jsem z toho nebyla chytrá. Obávám se, že se nechal naverbovat britskou tajnou službou. Ta se zaměřuje na archeology, protože mají legitimní důvod pohybovat se v Egyptě, Palestině, Turecku a Sýrii a obvykle mluví místním jazykem. Ramses je jazykový génius a mluví německy, arabsky, turecky jako rodilý mluvčí. Od raného dětství žil část roku v Egyptě a považuje ho za svůj druhý domov. Pro tajnou službu byl zkrátka ideální pro roli špiona – a já bych se včas postarala, aby se jim záměr nepodařil.

„Brzy se k nám připojí v Amarně,“ pospíšila jsem si s ujištěním.

NEMŮŽEME OPUSTIT Zawajet!“

V tištěné podobě nemůže toto konstatování zdaleka znít tak naléhavě, jak ho Emerson pronesl zvukným basem.

Odpočívali jsme po večeři v pokoji a Emerson se začal svlékat. Svršky pochopitelně poházel po podlaze jako obvykle a boty nechal v místě, kde o ně zcela jistě oba brzy klopýtne. Já jsem seděla u toaletního stolku zabraná do každovečerního rituálu stonásobného pročísnutí vlasů.

Osobně jsem nebyla nikdy spokojená se svým vzhledem. Upřednostňovala bych lesklé mahagonové kudrny místo těžkých černých, azurově modré oči místo plamenných šedivých a v každém případě svěžejší pleť. Emerson na mém vzhledu i postavě neshledává nic chybného, ani mu nevadí plnější křivky. Přijala jsem tedy jeho názor.

Na Emersonův procitěný tón jsem si dávno zvykla. „A kdo tvrdí, že bychom měli, drahý? Selim nás ujistil, že v lokalitě je klid, místní zatím nerabují, i když se to může změnit. Pohřební artefakty jsou příliš významné, než aby padly do rukou vykradačů. Kolik hrobek Třetí dynastie bylo objeveno v neporušeném stavu?“